— Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když čl. 11 odst. 4 směrnice 2003/54/ES vykládala tak, že nepožaduje, aby vnitrostátní orgány uvedly a prokázaly důvody bezpečnosti dodávek pro účely přijetí opatření neslučitelných s pravidly harmonizace obsaženými ve směrnici. Takový výklad je v rozporu s povinností restriktivního výkladu ustanovení týkajících se výjimek.

— Výklad čl. 11 odst. 4 směrnice 2003/54/ES provedený Komisí by znamenal, že členské státy mohou bez omezení využívat pravidlo, jež má podle článku 114 Smlouvy pouze přechodnou platnost. Výklad přijatý Komisí je tedy neslučitelný s právním základem směrnice 2003/54/ES.

— Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když určila limit 15 % stanovený směrnicí tak, že ho zbavila potřebného účinku zamýšleného zákonodárcem Unie.

— Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení, neboť ve Španělsku neexistují problémy s bezpečností dodávek odůvodňující přijetí oznámeného opatření.

— Oznámené opatření nerespektuje podmínky čl. 3 odst. 2 směrnice 2003/54/ES, jež stanoví, že povinnosti poskytování služeb ve veřejném zájmu musí být jasně vymezeny, být průhledné, nediskriminační, kontrolovatelné a zaručovat rovnost přístupu pro elektroenergetické podniky Evropské unie k zákazníkům v jednotlivých členských státech.

2) Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení, kterého se dopustila Komis, když měla za to, že na oznámené opatření se vztahuje čl. 106 odst. 2 Smlouvy. Tímto důvodem žalobkyně tvrdí, že:

— Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že podle čl. 11 odst. 4 směrnice 2003/54/ES není v projednávané věci nezbytné přezkoumat splnění požadavků týkajících se definice povinnosti poskytovat služby ve veřejném zájmu.

— Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když nesprávně posoudila proporcionalitu oznámeného opatření a svoji analýzu omezila na určení neexistence nadměrné kompenzace.

— Komise uplatněním čl. 106 odst. 2 Smlouvy pominula provedení analýzy ohrožení, jež oznámené opatření znamená pro vlastnické právo upravené v Listině základních práv EU.

3) Třetí žalobní důvod vychází z porušení spojeného s určitými procesními aspekty. Na jeho základe žalobkyně tvrdí, že:

— Komise porušila článek 108 Smlouva a čl. 4 odst. 4 nařízení č. 659/1999 [2], když nezahájila formální vyšetřovací řízení navzdory existenci objektivních a souhlasných skutečností prokazujících závažné potíže při posuzování slučitelnosti oznámeného opatření.

— Komise se dopustila zneužití pravomoci tím, že využila předběžnou fázi k tomu, aby se vyhnula zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

---

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/54/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 96/92/ES (Úř. věst. L 176, s. 37; Zvl. vyd. 12/02, s. 211).

[2] Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

Žaloba podaná dne 7. října 2010 — Melli Bank v. Rada

(Věc T-492/10)

(2010/C 328/82)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Melli Bank plc (Londýn, Spojené království) (zástupci: S. Gadhia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC a R. Blakeley, barrister)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit odst. 5 tabulky B přílohy II rozhodnutí 2010/413/SZBP [1] v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;

— zrušit odst. 3 tabulky B přílohy prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 [2] v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;

— prohlásit, že čl. 7 odst. 2 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 423/2007 [3] není použitelný na žalobkyni; a

— uložit Radě náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

V této věci se žalobkyně domáhá částečného zrušení prováděcího nařízení Rady č. 668/2010 a rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP v rozsahu, v němž je žalobkyně zařazena na seznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, jejichž prostředky a hospodářské zdroje jsou zmrazeny v souladu s tímto ustanovením. Dále se žalobkyně v souladu s čl. 277 SFEU domáhá nepoužitelnosti čl. 7 odst. 2 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 423/2007.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně uplatňuje následující žalobní důvody.

Zaprvé žalobkyně tvrdí, že napadené nařízení a rozhodnutí bylo přijato s porušením jejího právo na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu, jelikož důvody uváděné Radou jsou pro žalobkyni nedostatečné k porozumění základu, na němž bylo provedeno její označení a následné zmrazení jejích prostředků. Dále žalobkyně tvrdí, že jí Rada neposkytla důkazy a dokumenty ze spisu, z nichž Rada vycházela, a proto nebyla žalobkyně s to vznést účinné argumenty proti svému označení.

Zadruhé žalobkyně tvrdí, že nebyla splněna zásadní kritéria pro její označení, anebo se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení při určování, zda tato kritéria byla či nebyla splněna. Žalobkyně uvádí, že není „vlastněna nebo kontrolována" subjektem, který se podílí na údajných jaderných činnostech či vývoji systémů nosičů jaderných Iránu, jež by mohly ohrozit nešíření, je s nimi přímo spojen nebo jim poskytuje podporu. ve smyslu, jejž má výraz „vlastněný nebo kontrolovaný" v rozsudku Soudního dvora Melli Bank v. Rada (T-246/08) ([4]).

Zatřetí žalobkyně tvrdí, že čl. 7 odst. 2 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 423/2007 nebo čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP jsou protiprávní, pokud jsou kogentní a vyžadují, aby Rada označila každou dceřinou společnost označené mateřské společnosti

Začtvrté žalobkyně uvádí, že hmotná kritéria pro označení její mateřské společnosti a tudíž i žalobkyně nejsou splněna, anebo se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení při určování, zda tato kritéria byla či nebyla splněna. Žalobkyně tvrdí, že pokud její mateřská úspěšně zpochybňuje nařízení Rady (ES) č. 1100/2009 ([5]) (věc T-35/10) ([6]) a nařízení Rady 2008/475/ES ([7]) (věc T-390/08 ([8])), musí být prováděcí nařízení Rady (EU) č. 668/2010 a rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP zrušeno v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

Zapáté žalobkyně uvádí, že její označení a celosvětové zmrazení všech jejích prostředků nejsou v rozumně přiměřeném vztahu k cíli sledovanému Radou a porušují její vlastnické právo. Dále tvrdí, že uplatněná restriktivní opatření jsou nepřiměřená, jelikož značně poškozují žalobkyni a nejsou nejméně omezujícími opatřeními, jež by byla mohla být uplatněna.

([1]) Rozhodnutí Rady ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39).
([2]) Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25).
([3]) Nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1).
([4]) Spojené věci T-46/08 a T-332/08, Melli Bank v. Rada, Sb. rozh. II-2629; v současnosti probíhá řízení o kasačním opravném prostředku jako věc C-380/09 P, Melli Bank v. Rada (Úř. věst. C 282, s. 30).
([5]) Nařízení Rady (ES) č. 1100/2009 ze dne 17. listopadu 2009, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu a zrušuje rozhodnutí 2008/475/ES (Úř. věst. 2009, L 303, s. 31).
([6]) Věc T-35/10, Bank Melli Iran v. Rada (Úř. věst. C 100, s. 47).
([7]) Rozhodnutí Rady ze dne 23. června 2008, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 163, s. 29).
([8]) Spojené věci T-390/08, Bank Melli Iran v. Rada, [2009] Sb. rozh. II-3967; v současnosti probíhá řízení o kasačním opravném prostředku jako věc C-548/09 P, Bank Melli Iran v. Rada (Úř. věst. C 80, s. 10).

Žaloba podaná dne 7. října 2010 — Persia International Bank v. Rada

(Věc T-493/10)

(2010/C 328/83)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Persia International Bank plc (Londýn, Spojené království) (zástupci: S. Gadhia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC a R. Blakeley, barrister)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit odst. 2 tabulky B přílohy prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ([1]), a to v rozsahu, v jakém se týká žalobkyně;